

Povestea seniorului

Noaptea se lăsase asupra Mării Întunecate și Koutoubia Ben Guéliz privea stelele ca să se orienteze. Minho dormea în continuare, iar cavalerii se pregăteau și ei de culcare. Lolya vorbea în șoaptă cu Meduza, în timp ce Béorf, tot la cârmă, căsca de-i trosneau fălcile. Vântul se oprise aproape de tot și valurile legănau ușor corabia. Sub lumina cețoasă a unei luni perfect rotunde, noaptea caldă și umedă îndemna la povești și la destăinuiți.

– După cum știi, Amos, când ai plecat de la Bratel-cea-Vestită ca să mergi la Berrion cu Junos, îi aminti Barthélémy, am devenit seniorul cetății și am reînceput s-o reconstruim...

Aplecat peste balustradă și cu privirea pierdută în depărtări, Barthélémy îi povesti lui Amos mai departe întâmplările care îi aduseseră, pe el și pe oamenii lui, la Arnakech.

– Gorgonele nimiciseră capitala și locuitorii au trebuit să pună serios umărul la treabă ca să facă cetatea să renască din propria-i cenușă. Junos ne-a ajutat mult, ne-a trimis meșteri zidari, muncitori iscușiți, și, mai ales, mulți bani. Pe urmă, ne-am recăpătat repede locul în negoțul din zonă și am reluat legăturile cu celelalte regate. Îi voi fi recunoscător lui Junos pe vecie pentru sprijinul lui și abia aștept să i-o spun dacă... dacă mai e încă în viață.

– Da, Barthélémy, Junos trăiește! îi confirmă Amos. L-am scos din mâinile goblinilor în timpul bătăliei de la Ramusberget. Cetatea Berrion a fost și ea distrusă, însă nu de gorgone, ci de bonetele roșii. Ultima dată, deci, când l-am văzut pe Junos, se întorcea în orașul său, ca să-l reconstruiască.

– Zău? exclamă Barthélémy. În sfârșit, niște vești bune! Ca să vezi coincidență, eu am căzut ca un puști în capcana goblinilor chiar în timp ce mă îndreptam spre Berrion, ca să-i duc ajutoare. O să-ți explic mai târziu. Cum îți spuneam, începusem să reconstruim Bratel-cea-Vestită și suveranul nostru chiar venise să ne viziteze, la câteva săptămâni după eliberare...

– Credeam că ești singurul stăpân al cetății, se miră Amos.

– Așa-i, însă facem parte dintr-o federație de regate care cuprinde nu numai ținutul cavalerilor luminii, îl lămuri seniorul. Bratel- cea- Vestită este una dintre capitalele organizate într-o uniune de cincisprezece regate stăpânite de cavaleri. Din zece în zece ani, alegem un suveran dintr-unul din aceste regate. Această organizare politică permite un negoț mai bun și ne asigură o foarte eficace apărare a teritoriului. În sfârșit... e drept că n-a funcționat prea bine împotriva gorgonelor și a bonetelor roșii, ceea ce face că trebuie musai să ne întâlnim ca să discutăm această chestiune.

– Mai sunt și alte regate care au căzut în mâinile goblinilor? întrebă Amos, curios.

– Nu, răspuse Barthélémy. Numai Berrion a fost grav afectată. Celelalte capitale au rezistat, iar goblinii au fost alungați către nord. Nenorociții ăștia de goblini! Când au atacat Berrionul, ni s-a dat de veste cu ajutorul porumbeilor călători. Am plecat neîntârziat în recunoaștere cu încă douăzeci de oameni, însă subestimaseam forțele dușmanilor noștri. Aveam un avans de-o zi față de armatele mele, care se îndreptau și ele către Berrion, când

am fost atacați de un batalion de bonete roșii. Șase cavaleri și-au pierdut viața luptându-se cu monștrii ăștia și... și, cum ne copleșeau ca număr, ne-au făcut prizonieri. Nenorociții ăștia ne-au transformat în sclavi și a trebuit să-i servim ca pe niște regi. Ne-au biciuit și ne-au torturat, ne-au umilit și ne-au batjocorit. Jur că, dacă voi avea vreodată prilejul să mă răzbun pe creaturile astea prin ale căror vine curge noroi, nu sânge, jur... jur că...

Ochii lui Barthélémy se umplură de lacrimi, însă își dresе glasul ca să nu izbucnească în plâns. După câteva clipe de tăcere, continuă:

– Dacă ai fi văzut de ce orori sunt capabili monștrii ăștia... nici nu-ți poți închipui. În sfârșit... îți mulțumesc mult că ne-ai scos din mâinile lor. Îți sunt nespus de recunoscător.

– Dar e firesc, Barthélémy, sunt sigur că și tu ai fi făcut același lucru pentru mine.

– Da, sigur că așa aș fi făcut, încuviință cavalerul, înainte să-și continue istorisirea. Bonetele roșii ne-au adus la Arnakech ca să ne vândă și ca să poată cumpăra, cu banii obținuți pe pielea noastră, cele mai bune arme. Se spune că, deși au fost înfrânți în regatele din nord, sunt încă numeroși și nu așteaptă decât un conducător bun,

capabil să reunească diferitele lor clanuri. Mulți dintre ei pretind că balaurul lor nu a murit și că trăiește încă în muntele din nord. Trebuie să fii într-o doagă ca să crezi în balauri!

Amos rămase tăcut și hotărî să nu-i vorbească lui Barthélémy despre Maelström. În ciuda încrederii și a prieteniei pe care i-o purta seniorului cetății Bratel-cea-Vestită, considera că siguranța puiului de balaur depindea în primul rând de păstrarea tainei asupra existenței sale. Se gândi la oul pe care îl adusese din peștera Celui Vechi și la mica făptură care se înzdrăvenea în fortăreața subterană uitată, din dealul de la Upsgran. Îl lăsase pe mâini bune, în grija lui Geser Michson, așa că nu era de mirare că micul balaur creștea frumos, chiar dacă în cea mai mare taină.

– Abia aștept să mă întorc la Bratel-cea-Vestită! oftă Barthélémy. Am atâtea de făcut pentru oamenii mei...

– Ne vom întoarce repede, îl asigură Amos. Și, cu siguranță, Frilla, mama mea, și Sartigan, învățătorul meu, vor fi alături de noi.

– Da, ai dreptate, trebuie să ne păstrăm speranța! Mă duc să-l schimb pe Béorf la cârmă, zise cavalerul, ca să încheie discuția. Am hotărât

să stăm de strajă pe rând; or, eu sunt primul în noaptea asta.

– Da, știi; și, cum mie nu-mi vine rândul în noaptea asta, o să dorm cât pentru doi!

Barthélémy zâmbi și se duse să ia locul omanimalului.

Amos rămase mai departe cu coatele sprijinite pe balustradă, privind la dansul valurilor în lumina lunii. Nu rămase însă singur mult timp, căci, în curând, Lolya i se alătură.

– Ei, ce mai faci? îl întrebă fata.

– Foarte bine, răspunse băiatul, împingând-o ușor cu umărul, ca s-o necăjească.

– Ce-i, ai chef de bătaie? îl împinse Lolya la rândul ei.

– Cu tine, în niciun caz! Ești prea puternică pentru mine...

– E-adevărat că ești cam slăbănog, îl tachină din nou Lolya. Dacă-mi pun mintea, îți frâng oasele cu o singură palmă.

Amos începu să râdă și Lolya zâmbi și ea. Apoi se priviră cu coada ochiului și izbucniră amândoi în râs, fără nicio reținere. Își eliberau astfel oboseala adunată în timpul zilei, așa că, preț de câteva minute bune, chicotiră întruna.